

Publicerad 2016-12-03 20:15 av agneta pichler

bortom förståndet

den allra första gången
jag såg dig

den allra första kyss
du gav

den allra första
natten vi sov

var mina första steg
in i den omöjliga
cirkeln av dårskap

ty

vi älskar varandra

kan INTE vara
med varandra

ändock dras vi
mot varandra
utan hejd
likt två magneter

ibland önskar jag
att vi aldrig möttes

~~~

du var som sagt
sista alternativet

denna kalla dag
där den andra
snabb daiten
skulle klaras av
allt efter lång dag
av slit och släp

~~~

men djävulen visste
att knacka på min port
i rätt stund
han viskade i örat
- ring denna man
kanske hinner du med
en dejt till
denna ändå så
misslyckade dag

trött med makeup:en
som förlänge sedan
mist sin glans
mötte jag upp Dig
för snart ett år sedan

i skenet av pizzerians
sänkta belysning
mötte mina ögon dina
för allra första gången

denna stund
förändrades mina dygn
de var då jag blev
som skogs tokig av begär

aldrig någonsin
så intensiv
eller smärtsam
före eller efter
jag träffat dig

~~~

du var inte
så där snygg
din frisyra spretade
dina kläder inget

för daite

men du var en
riktig man
sådan där kar som är
av riktigt virke
mina porer
andades in dig
redan innan
vi satt oss till bords

så när ditt inre
ropade efter mig

kunde jag aldrig
stå emot

~~~

vi delade på en pizza
denna tisdags förkväll
vi hoppades nog båda
att få ner
åtminstone
en liten slize var

men de jag minns
var att vi larvade oss
med fnitter skratt
dåliga skämt och ett
infriande att de här
släpper vi inte

då du körde hem mig
denna kväll för så
många nätter sedan
då mitt inre bad
att låta denna färd
aldrig få ta slut

fick du inte någon puss

då trodde du aldrig
att du skulle få höra
av mig mera

så hård var mitt skydd
- att du inte skulle få
en chans för inblick
i mitt redan då
bultande hjärta

~~~

väl hemma
i min stora säng
kom jag på
att du mitt mobil nr
inte fått

lätt avklarat

med modern teknik
ett par lock ord skrivna

- du ringde
vi pratade större delen
av natten

på morgonen
stod du med bilen ute
och väntade

- du var snäll
körde mig vart jag
behövde och önskade

~~~

veckorna gick
Du lockade mig till att
älska dig
bortom all förstånd

men allt är inte
äka som skimrar
våran lycka var av
den konstiga karaktären

vi bråkade du mästrade

jag började må dåligt
innan somnarens
riktiga intrång var vi i sär

inte helt okomplicerat
detta heller
- då avskedet
den sista kyssen
brände mer än den borde

~~~

sen blev allt bara tyst

jag försökte
finna någon annan
som balsam som plåster
..men inget tycktes passa

mina drömmar
min längtan
finner jag bara
i dina armar

ty
de finns inget
som retar mitt sinne
som din hud
eller ditt sätt att vara på

jag kan hata dig till kärlek
åter och åter igen

~~~

så hur bryter jag detta

finns det ett recept
kanske lite magi

för hat på kärlekens nivå
är pulserande fullt av liv
utan någon önskan
att kunna slita mig fri
från dina armar
en gång för alla

så fast jag önskar
jag kunde påbörja
något äkta som
leder någonstans

så är jag fast
i samma gamla spår

av längtan till det
som en gång
bara var mitt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren agneta pichler med Poeter.se id #21781 innehar upphovsrätten